

ROYAL

BESTSELLER
TO BE

Zwarte Schuring

Bartls

EEN SCHELMENROMAN

Zwarte Schuring

Zwarte Schuring

Bartls

Eerste druk, augustus 2019

© 2019 Bartls

Uitgever: Het Kruiwagentje

Redactie: Haags Bureau

Omslag en binnenwerk: Haags Bureau

ISBN 978-90-903-2009-0 (print)

ISBN 978-90-830-1760-0 (e-book)

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van fotokopieën, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

‘Vind je het echt mooi?’ vraagt Schuring met verwondering in zijn stem, staande in een tijdelijke kunstgalerie in een leegstaand winkelpand aan de rand van de stad. De ruimte wordt bezocht door gelijkgestemden, waaronder de ‘ook-kunstenaars’, de subsidieverstrekkers en een handvol hipsters die tegen kleingeld een denkbeeldige investering op de kop willen tikken. Zij zijn degenen die de deur weer uitgaan met rommel, of met werk dat kwalitatief echt onderkant markt is.

In deze kunstgalerie – want heus niet in alle – wordt in het beste geval inferieure witte wijn geschonken. Dit is het gevolg van de keuze een vieze druif tot wijn te promoveren. Deze wordt vervolgens uitgeserveerd in onvoorstelbare hoeveelheden, geschonken in veel te kleine glazen zodat er lekker veel heen en weer gelopen wordt. In deze omgeving trachten rommelig aangeklede kunstmakers met een valse lach en veronderstelde kunstkennis hun zwaar ondergewaardeerde werk aan de nieuwe modernen te verpatsen. Schuring is er zo een. Zijn colbert is sleets, de kleur ervan is vervaagd. Met veel dedain profileert hij zich als de nieuwe grootmeester der fijnkunst. Heel soms wordt Schuring overvallen door de oprechte interesse van een toevallige

passant. Deelneming, flitst er negatief door het brein van Schuring, nu er een dame voor hem staat die net iets langer dan gebruikelijk een van zijn werken in zich opneemt. Schuring beweegt zich ongemakkelijk iets nader tot deze mogelijk enthousiaste aspirant-bezitster van een van zijn werken. 'Een der betere,' start Schuring zijn verkooppoging en maakt zo zijn grandioos veronderstelde opening. 'Mwoh,' bekritiseert de dame. 'De schaduwkanten zijn niet consequent.' Ze beweegt zich ongeïnteresseerd verder, de met stomheid geslagen Schuring achterlatend.

Schuring voelt zich als een Duitse soldaat die zich overwonnen weet aan de Oostgrens van het Derde Rijk, eentje die veel moeite doet zijn kompanen te vermijden om niet opgehangen te worden wegens het defaultisme-verwijt. Een veel voorkomend ongeluk in die tijd.

Schaapachtig manoeuvreert hij zich terug naar de hoek waar de wijn uitgeserveerd wordt, tegen beter weten in wachtend op een volgende hipster die een nieuwe Vermeer in hem ziet. Vervolgens bralt Schuring tegen deze of gene nog iets over het gebrek aan kleurdiepte en een wankel compositie in een totaal overbodige conversatie en haalt zodoende zijn gram, omdat het onderwerp van gesprek het werk van een collega-kunstenaar betreft.

Na een respectabel aantal vieze witte wijntjes schat Schuring in dat ook deze avond in zijn geheel vruchteloos is geweest en hij maakt zich op te vertrekken. Hij stapt de regenachtige avond in, die prima met zijn stemming overeenkomt. Hij controleert de inhoud van zijn portemonnee en besluit deze te gaan verkwisten in een der bruine kroegen van de stad. De desillusie moet gevierd worden,

houdt Schuring zich grimmig voor. In stilte scheldt hij tijdens zijn wandeling door de regen op de enige reden waarom zijn werken niet opgenomen worden in de kringen der bevoorrechten: omdat hij een neger is.

Als buitenbeentje doet Schuring het goed. Het bastion der streekkunstenaars van de stad bestaat naast hem louter uit blanke mannen en schattige, ook witte, vrouwtjes. Volgens Schurings visie is dat het enige dat een onafhankelijke waardering van zijn werk in de weg staat. ‘Negerwerk,’ schampert Schuring zelf over de resultaten van zijn moeite.

Na de inhoud van twee cafés te hebben gemonsterd en ze overgeslagen te hebben wegens een te geringe opkomst der gasten zet Schuring zich uiteindelijk aan de bar van nummer drie. Café Royal is een schimmige bruine kroeg die in de regel een schare aan alternatieve ondernemers en een paar consequente dronkenlappen tot zijn klantenkring mag rekenen. Aan de bar zitten er twee, die zo regelmatig aan de constructie verschijnen dat Schuring de namen en roeping kent, maar zich doorgaans flink ergert aan de eendimensionale karakters. De linker, het dichtst bij de deur, is Van Dulmen, een goed geklede zakenproleet die tegen de zestig loopt of er al overheen is, in een Tesla rijdt en zich graag op zijn successen laat voorstaan. Rechts zit Van Buuren, een gepensioneerde ambtenaar met een gezet posituur vanwege het grotendeels zittende leven dat hij heeft geleid. Hij is naar eigen zeggen volledig VVD’er terwijl hij in het dagelijkse leven PVV-taal uitslaat. Vreemd genoeg rekent hij zichzelf ook nog eens tot de notabelen die de stad schijnbaar telt. Schuring is niet in de stemming om ook maar een woord te wisselen met de twee vaste klanten. Een rap geserveerd biertje als geste van Van Dulmen

doet Schuring anders besluiten, wat hem op een belerende monoloog door Van Buuren komt te staan. ‘Zeg luister eens, pikkie,’ zet Van Buuren zichzelf een opening voor. ‘Die schilderkunst van jou, stelt dat nog wat voor tegenwoordig Schuring?’ Schuring ziet zich genoodzaakt een vers verkoopverhaal af te steken om zich de kans niet te ontnemen een der twee heren enthousiast te krijgen over zijn penseelstreken en zo wellicht in de verleiding te brengen wat centjes te steken in een van zijn doeken. Bij wijze van investering natuurlijk. Van Dulmen laat al snel weten niets in kunst te zien omdat alle kunstenaars van uitkeringen en subsidies leven, en dat eigenlijk honderd procent van alle geproduceerde werk ‘geen flikker waard’ is. En dat daarnaast ook nooit zal worden. Van Buuren moet Van Dulmen gelijk geven, maar probeert Schuring zover te krijgen iets te vertellen over Afrikaanse kunst.

Schuring mag dan wel zwart zijn, maar heeft niet het minste verstand van Afrikaanse kunst. Van Buuren sarta Schuring nog wat meer, door te stellen dat hij enkel Van Riebeeck als Afrikaans kunstkenner kent en dat die slechts matig enthousiast was over de werken in die tijd. Schuring laat het gebral op zijn beloop en klokt snel zijn glaasje leeg om twee redenen: de ergernis te verzuipen en aanstalten te maken om te vertrekken. Hetgeen mislukt. Er staat onmiddellijk een nieuw glas voor zijn neus. Hij zal zodoende nog minimaal een kwartier naar nog meer onzin van Van Buuren moeten luisteren. Van Dulmen jut de kwestie nog wat op door te beweren dat de beste zwarte kunst uit de bajesen van de Verenigde Staten komt. Schuring telt in gedachten de flessen achter de bar. Het spijt hem dat hij dit café is binnengegaan. Op het moment dat de buitendeur van het café opengaat zou dat, zo schat Schuring in, wel

eens kunnen wijzen op nieuwe clientèle die mogelijkere wijs prettiger in de omgang is dan die waar hij nu mee te maken heeft. Schuring draait zijn bovenlichaam zo dat hij kan zien wie er binnenkomt. Dat valt niet tegen. Het is Joyce, een bekende verschijning in de stad, nog het meest vanwege de sappige roddels die over haar de ronde doen. Zo zou ze eens in het openbaar deel hebben genomen aan een trio (geen zanggroepje, zodat je begrijpt wat ik bedoel) en een barman en plein public oraal te hebben bevredigd – weliswaar in een toilet – maar dus niet onopgemerkt. ‘Chic!’ mompelt Schuring binnensmonds. Hij wil hallo tegen Joyce zeggen, maar die wordt al afgelebbert door Van Dulmen en minzaam toegeknikt door Van Buuren. Enthousiast biedt ze de heren een versnapering aan, die luidruchtig en dankbaar door Van Dulmen wordt aangenomen uit naam van alle drie. ‘Hey Schuring?’ richt Joyce zich belangstellend tot de schilder: ‘Nog een paar werken weten te huisvesten?’

Schuring moet in al zijn eerlijkheid ontkennen, waarna Van Buuren inhaakt en zegt nieuwe échte kunst in huis te hebben gehaald. ‘Dus niet van dat Pipo-materiaal,’ aldus de pensionado. Van Dulmen fulmineert dat de bedoelde werken dan wel niet uit Afrika afkomstig zijn, maar in zijn beleving desondanks kut en zonder waarde zijn, omdat Van Buuren natuurlijk nergens verstand van heeft. Behoudens dan van het overvliegen van postorderbruiden van Russische makelij en het rijden in ordinaire Amerikaanse Camaro’s uit het jaar 1982 of erger. Dit laatste is voor Van Buuren het startschot voor een ogenschijnlijk urenlang durende monoloog over de schoonheid van Chevrolet Camaro’s plus de deugdelijkheid van bestelvrouwen uit het Oostblok. Van Dulmen ziet in de tussentijd kans om de billen van Joyce te grijpen, zodat Schuring als enige de verplichting lijkt te

hebben de verhaallijn van Van Buuren aan te moeten horen. Doodmoe van de flauwe retoriek geeft Schuring beleefdheidshalve een rondje en maakt zich eindelijk uit de voeten.

Het blijkt nog steeds te regenen. 'Kutavond,' vloekt Schuring, nu al drijfnat. Met grote passen beent hij naar de plek die hij zijn huis noemt, een studio op de eerste etage van een bouwvallig pand aan de rand van het centrum. De enige reden dat die hut niet gesloopt wordt is omdat de eigenaar vreest dat er Romeinse resten in de bodem zullen worden aangetroffen, wat de herbouw van het pand vreselijke vertrageningen op zal gaan leveren vanwege het legertje archeologen dat op zal draven, op zoek naar bezittingen van keizer Trajanus of een andere Italiaanse despoot. Het is een groot dilemma: al dan niet een schop in de grond zetten in een stad als Nijmegen.

Schuring hijst zich zuchtend de trap op om eenmaal boven zijn deur te openen die hij al niet eens meer afsluit bij het verlaten van het object. Hij laat zich nat en zuchtend op zijn oude bankstel vallen. 'Wat een dag,' mompelt-ie half binnensmonds terwijl hij zijn televisie vol vervelende programma's aanknipt. Een vodka-cola zal helpen, vooral wanneer de vodka van gezonde omvang is en de cola wat lauw. 'Schuring! Er moet wat gebeuren!' spreekt de kunstenaar zichzelf moed in. Morgen mag hij namelijk de huur weer gaan betalen, waarna hij 800 euro rood zal staan, een getal dat tegelijkertijd de maximale kredietgrens van zijn bankrekening aangeeft terwijl hij nog zes dagen moet wachten voordat de schenking der Staat weer bijgeschreven wordt.

‘Heeft die Van Dulmen ook nog gelijk,’ griept Schuring hardop. De kunstenaar neemt zich voor om morgen op zoek te gaan naar een voorschot van een of andere opdrachtgever die het heel misschien wenselijk vindt een schilderij in zijn bezit te hebben waar zijn geliefde of zijn hond op is afgebeeld. Of gewoon een of ander lekker wijf, sluit Schuring in al zijn optimisme niet uit. Dat liever dan stomme kutkinderen met te grote bekkies, gruwelt hij verder. Na het nuttigen van de vodka-cola valt hij in een onrustige slaap.

’s Nachts, het zal een uur of vier zijn, schrikt Schuring wakker. Het aanhoudende belgeweld aan de voordeur beneden aan de trap wordt vormgegeven door een voor hem onbekend wicht dat in beschonken toestand, en daardoor beslist minder goed verstaanbaar, de naam Van Dulmen scandeert. Schuring, die slaapdronken is en werkelijk overvallen door deze toestand aan de buitendeur, waggelt naar het platje waar de hendel zit waarmee de voordeur beneden kan worden ontsloten. Verbaasd slaat Schuring de vrouw gade die op handen en voeten met ongecontroleerde bewegingen de trappenkast beklimt. Eenmaal boven stamelt ze, nu buiten adem, weer de naam van Van Dulmen.

Pas nu beseft Schuring dat de beschonken geit die volledig loenst en met dikke tong zaken bezweert Van Dulmen uit café Royal bedoelt. ‘Sorry mevrouw,’ verontschuldigt de penselentrekker zich: ‘Die Van Dulmen is hier niet, hoor.’ ‘Gelul!’ krijgt het dronken loeder en ze beweegt zich onvast met slaande armen richting de diffuus verlichte studio van Schuring. Volledig aan de grond genageld staart hij geobsedeerd naar het schouwspel, tot de vrouw zich op de kale planken stort, onbedaarlijk begint te huilen en kermt dat ze van Van Dulmen houdt. Schuring herstelt zich, wordt het

met zichzelf eens dat troostneuken ook seks is en snelt zijn studio in. Hij sust de met dubbele tong sprekende vrouw met lichaamscontact en lieve woorden. Snikkend laat ze Schuring weten dat ze Van Dulmen echt nodig heeft. Na een borrel hangt de drankdame comfortabel in de armen van Schuring. 'Hey! Jij bent zwart!' giert de zatte vrouw nu uit. Schuring kan niet anders dan deze constatering beamen. Hij strijkt de vrouw door haar haren en informeert of ze in een zekere staat weleens seks heeft gehad met een zwarte man. Met een slappe lach beweert de vrouw het nog nooit met een neger gedaan te hebben waarna Schuring met zijn volle lippen de onbekende, stomdronken vamp tongt. Al met al beschouwt Schuring de visite als een aardig cadeau in financieel barre tijden en hij besluit het voordeel dan maar ten volle uit te nutten. Ofschoon de dame een wat dikke reet heeft presteert Schuring het later toch pulserend haar natte flamoës volledig te bevuilen, en op zijn knieën zittend zijn lid langs haar kleding te ontdoen van natresten die juist niet op zijn bankstel terecht moeten komen. Bij de vrouw, die nog steeds bombastisch beschonken op haar knieën zit en giert van het lachen, trekt Schuring haar half onttrokken pantalon weer over haar kont en helpt haar overeind. Struikelend over haar eigen voeten stamelt het zuipwif nog '... dat ze nu naar huis moet, maar dat Schuring echt een hele lieve neger is.' Met gevaar voor haar leven daalt het wicht zwierend en lallend de trap af om daarna Schuring nog een vluchtkus toe te werpen. Schuring kijkt haar boven vanuit zijn raam nog even na. Waar zou die verrekte Van Dulmen op dit moment eigenlijk zijn?

In de niet meer zo vroege morgen aanschouwt Schuring zijn spiegelbeeld en moet bevestigen dat hij het toch echt zelf is, die afbeelding van een ietwat mollige negroïde man

die zich in vertwijfeling afvraagt wat dat nu in hemelsnaam te betekenen had, het voorval van vijf uur geleden. Zuchtend inspecteert Schuring zijn donkere lid op rare beschadigingen of erger, uitslag of schimmelvorming. Het komt immers niet elke avond voor dat Schuring volslagen onbekenden neukt in een nogal vluchtige setting zonder zichzelf even voor te stellen. Het enige dat ze van me weet is dat ik een neger ben, bedenkt Schuring terwijl hij in zijn ondergoed door zijn rommelige studio wankelt. Hij begint zich weer bewust te worden van het feit dat hij nog ergens een voorschot voor een nog te maken werk moet zien te organiseren. Daartoe genoodzaakt door de vervelende, maandelijks terugkerende debetstand. Een aandoening die chronisch lijkt en nauwelijks te behandelen is. Schuring zoekt naar notities in zijn agenda, kattedelletjes met telefoonnummers van ooit bijna-geïnteresseerden in zijn kunst, of kunstwerken in het algemeen. In de regel is dat een verzameling fantasten, of zijn het mensen die een gebrek aan interesse ervaren en dat oplossen door alles geweldig te vinden, of door overal niet-bestaande kansen in te zien.

Daarna, neemt Schuring zich voor, slenter ik even door de stad vanmiddag, of ik ergens die Van Dulmen kan spotten om navraag te doen naar de in het zwart gehulde, starnakel bezatte vrouw van vannacht. Die zich zonder enig verzet liet aanranden in haar delirium, om daarna haar zoektocht voort te zetten om Van Dulmen te vinden. Of haar huis. Schuring vindt het al met al een bizarre kwestie. Met bijzonder weinig succes rondt hij even later zijn belronde af en ziet geen mogelijkheid anders dan deze maand met geleend geld te overleven. Nog een solide reden om naar die Van Dulmen op zoek te gaan, want dat is de man met de zelf gemelde zakelijke successen en hij zou dus over financiële

overcapaciteit moeten beschikken. Schuring tuurt, alvorens van huis te gaan, onsuccesvol door zijn raam. Het uitzicht wordt beperkt door een halfgesloten gordijn.

Kreunend door de financiële malaise en een slecht zittend colbert beweegt Schuring zich uit zijn studio en klimt de trap af. Geïrriteerd door in de weg geplaatste studentenfietsen kwelt Schuring zich verder richting de halfvergane buitendeur en stapt op het plaveisel van de stad zodra hij het verwilderde tuintje voor de gevel van het slooppand heeft doorkruist. De frisse lucht montert hem wat op en hij slaat het pad in richting het centrum waar de horeca-uitspanningen zich bevinden. ‘Hey! Schuring!’ schelt het door de winkelstraat. Schuring draait zich 45 graden om en ziet op 17 meter afstand die bralbal van een Van Buuren staan. Enigszins verbaasd begroet Schuring de VVD-man: ‘Mijnheer Van Buuren, hoe gaat het met u?’ Van Buuren wuift de beleefdheden weg en brengt op een samenzweerderige toon zijn uiterst precaire informatie die, ondanks dat Van Buuren daarover een bescheiden mening heeft, daardoor niet minder belangwekkend is. Zeg Schuring, wat weet jij over Van Dulmen? Je weet wel, die ietwat ordinaire zakenpatser nouveau riche?’ glundert Van Buuren breed. Schuring kijkt verbaasd naar de man, maar is desnoods bereid het geld dat hij nodig heeft dan maar van Van Buuren te lenen en luistert verder naar de senior. ‘Luister eens pikkie, het volgende, omdat jij een van de weinigen bent met een werkend brein hier in de stad der plebejers,’ bezweert Van Buuren in het oor van Schuring. ‘Die Van Dulmen heeft permanent beschikking over onverklaarbaar hoeveelheden cash en je kan mij niet vertellen dat je over dergelijke bedragen beschikt enkel en alleen door het doen van wat bezigheden in een protserig kantoorvilla die

miljoenen heeft gekost.’ Met een samenzweerderige blik vervolgt Van Buuren zijn onbegrijpelijke conversatie die als eindpunt heeft dat Van Dulmen in de drugshandel zit of hoeren doet, of allebei. Van Buuren kijkt met een voldane blik naar Schuring na het uiten van zijn bevindingen, alsof het een opluchting was ze te delen met een ander. Hij wacht op een reactie van Schuring. Die wil zich echter niet op een beschamende wijze uiten over een mogelijke geldschietster, maar wil tegelijkertijd ook niet Van Buuren teleurstellen omdat deze mogelijk eenzelfde rol kan bekleden. Hij mikt derhalve op de minst schandelijke optie. ‘Van Buuren, dan mik ik op dope, en dan in de grotere partijen!’ loost Schuring zijn woorden bij de pensionado die gekleed gaat in een lange donkere jas. Van Buuren knikt in volle tevredenheid, de bevinding van Schuring daarmee als voor waar aannemend en bezweert: ‘Nu je dit dan toch zo stelt, vermoed ik niet dat het ordinaire wiet betreft, maar meer dat griezelige designer drugsspul.’ Hij lacht daarna iets te luid, waarschijnlijk omdat hij zich heel even detective Columbo, de televisierechercheur in voetbaltrainersjas waant, die in het begin van de zeventiger jaren van de vorige eeuw eenvoudigweg een sigaartje opstak om vervolgens een ingewikkelde kwestie naar tevredenheid op te lossen.

‘Schuring, mondje dicht. Dit is ons geheim, makker,’ fluistert Van Buuren en voordat Schuring ook maar de kans ziet om om geld te bedelen, beent Van Buuren plus wandelstok weg en laat Schuring voor de tweede maal in 24 uur in verwarring achter. ‘Shit!’ vloekt Schuring om de gemiste kans en loopt naar een terras waar in de regel publiek van de wat mindere signatuur zit, wat betreft voorkomendheid. Al vlug verzeilt Schuring in een gesprek met iemand die te kennen geeft wel een fiets te willen verwerven. Schuring